



*the
kingdom
of
vitality*

*Σημιλλιανο
ιστιαν*

by

SearchingTheMeaningOfLife.wordpress.com

the kingdom of vitality ∞ παιχνίδι στρατηγικής

by SearchingTheMeaningOfLife.wordpress.com



Ιανουάριος 2015

kingP:" Η ελπίδα είναι λεπίδα. Δημιουργεί ψευδαισθήσεις (**maja**) που πολύ συχνά ανεβάζοντας τις προσδοκίες, μας απογοητεύει. Αν το τίμημα που πρέπει να πληρώσουμε για να θεωρούμαστε "κανονικοί" από τους άλλους, είναι τα γηρατειά, είναι πάρα πολύ ακριβό τίμημα. Ακόμα και αν χρειαστεί να μην μιλάμε, θα ξέρουμε ότι δεν θα είναι το εφικτό μας πια. Λίγο είναι οι αναμνήσεις Χαράς; Νομίζεις έχουν πολλοί αυτή την ευκαιρία; Μέχρι να ξανασυναντηθούν οι ζωές μας και κατακτήσουμε το βασίλειο της αθανασίας. Και τότε θα είμαστε εμείς τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας. Δεν θα έχουμε υποχρέωση να ζούμε μέσα από ότι δίνουμε στους άλλους."

ladyX:" Κάτσε περίμενε, πήρες φόρα...Σε έχασα...Κόλλησα στην ελπίδα. Τι μου λες; Ότι η ελπίδα είναι κακό πράγμα; Νόμιζα ότι είναι κίνητρο ζωής."

kingP:" Λέω ότι όπως η λεπίδα, έχει δυο όψεις. Ως **κίνητρο** ζωής λειτουργεί η μια πλευρά της που δεν τραυματίζει. Αν περάσεις όμως τα όρια των προσδοκιών και της φαντασίας, τραυματίζει άσχημα."

Η ladyX και ο kingP έχουν πολλά να πουν...

the kingdom of vitality ∞ παιχνίδι στρατηγικής

Περιμένω ακόμα. Όπλα μου λείπουν, θέλω να κατακτήσω το "βασιλείο των γηραιών". Ξενύχτησα πάλι τακτοποιώντας την αυλή μου. Μια ladyX οφείλει να ξεκαθαρίζει τους αυλικούς της με έξυπνο τρόπο. Διαφορετικά θα την βρει εκ των έσω.

Χθες έβγαλα ανακοίνωση για αναζήτηση πυρομαχικών. Μέχρι το βράδυ θα βρω συνεργάτη για την επίθεση. Είναι ο πέμπτος χρόνος που δραστηριοποιούμαι στο "the kingdom of vitality" και απέκτησα και σταθερούς συνεργάτες. Ωστόσο προκύπτουν και νέοι πολεμιστές της ζωτικότητας. Όχι της ζωής, της ζωτικότητας, μια και το να ζεις είναι απλούστερο από το να ζεις με ζωτικότητα.

Αρχικά ξεκίνησα να παίζω για να γεμίζω απλά τον άδειο μου χρόνο. Η ζωή κυλάει αργά στην επαρχία. Στο "Καλοχώρι" Σερρών ανέκαθεν πίστευα ότι τα ρολόγια ήταν βραδύτερα. Πόσο μάλλον τώρα που είμαι άνεργη πτυχιούχος Φιλοσοφικής. Όσο σπούδαζα στην Θεσσαλονίκη όλα δείχνανε ευοίωνα. Μέχρι να πάρω το πτυχίο, γύρισε ο κόσμος ανάποδα. Λίγο η κρίση, λίγο οι υπερήλικες γονείς. Όλα δείχνανε, τον αναγκαστικό συμβιβασμό, της επιστροφής στο χωριό. Η δική μου ηθική - γιατί σε αλλουνού ηθική δεν υπακούω- με διέταξε να τους φροντίσω για όσο χρειαστεί.

Δεν λέω! Η φύση εδώ είναι υπέροχη. Είναι στους πρόποδες του Μπέλες. Έχει ποτάμι, πλατάνια και άγρια ζώα. Το κρύο το έχω συνηθίσει, αλλά λίγο να χιονίσει, μπαίνει το χωριό στο γύψο. Ελάχιστοι δρόμοι έχουν άσφαλτο και πιάνει εύκολα.

Μετά από πέντε χρόνια κουράστηκα να ψάχνω δουλειά. Πλέον αυτοονομάζομαι άεργη και όχι άνεργη. Μόνο απ' τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης λαμβάνω κάποια mail με προτάσεις εργασίας στο εξωτερικό. Τα κοπανάω κι εγώ στην μάνα μου, για να ρίξω στάχτη στην γκρίνια της. Και καλά ότι ακόμα ψάχνω. Μα αν φύγω τί θα απογίνουν; Προς το παρόν τα εξακόσια ευρώ (600€) του μπαμπά, μας ταΐζουν και τους τρεις μας. Πάλι καλά, γιατί η σύνταξή του έπεσε πολύ. Οχτακόσια (800€) έπαιρνε αρχικά. Επενδύω στους ανθρώπους που αγαπώ και βλέπουμε μετά...

Ποτέ δεν έπαιζα ψηφιακά παιχνίδια. Το χωριό είχε πολύ ζωντάνια κάποτε. Γεμάτο παιδιά στις αυλές, στα σοκάκια, στις πλατείες. Τώρα όμως τίποτα. Τα παιδιά μεγάλωσαν και έκαναν οικογένειες αλλού. Όπου βρήκαν δουλειά. Γερμανία, Σουηδία, Αυστρία, Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Κάτι λίγοι και στην πόλη των Σερρών. Σήμερα τα σπίτια τους είναι άδεια. Σε λίγα τους περιμένουν οι γονείς, ελπίζοντας σε ένα χαμόγελο. Ακόμα και αυτό δεν έρχεται πάντα. Η πολύωρη εργασία τους έκανε ξύλινους.

Το "the kingdom of vitality" δεν είναι τυχαίο παιχνίδι τελικά. Αποτελεί μάθημα ζωής. Περιέχει μηνύματα ουσίας, δίνει δράση στην καθημερινότητα, χωρίς το ρίσκο των πραγματικών κινδύνων. Στην φιλοσοφική δεν πήγα τυχαία, από μικρή βιβλία φιλοσοφίας και ψυχολογίας διάβαζα. Σπάνιο στην Ελλάδα ένα παιδί να πετυχαίνει τα επαγγελματικά του όνειρα. Να κάνει τα ταλέντα του επάγγελμα. Βέβαια στην περίπτωσή μου, έμεινα στο χαρτί, εκτός από λίγα ιδιαίτερα που παραδίδω στη γειτονική Ηράκλεια.

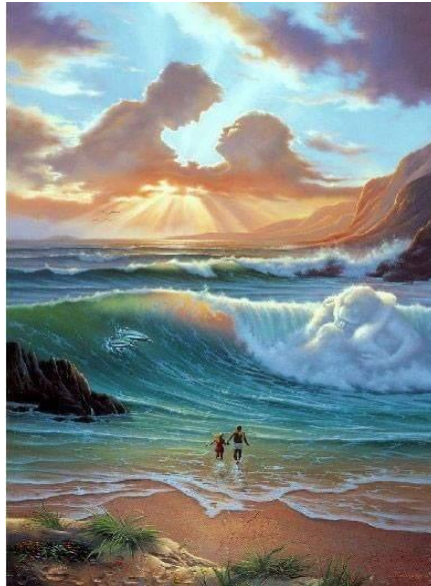
"Χαρά βιάσου το λεωφορείο περνάει σε δέκα λεπτά. Ντύσου ζεστά θα φας

πολύ κρύο περιμένοντας στην πλατεία." Δυσκολεύτηκα να ξανανεχτώ την υπερπροστασία της μαμάς. Καλά είχα απελευθερωθεί ως φοιτήτρια. Με την υποτροφία που κέρδισα τελειώνοντας την σχολή με άριστα, πήρα ένα μίνι λάπτοπ. Έγινε ο καλύτερός μου σύντροφος από τότε. Στην στάση, στο λεωφορείο, στην αυλή, παντού. Φρόντισα να χωράει στην τσάντα. Αισθάνομαι ότι χωρίς αυτό θα έχανα τα λογικά μου, ζωντανή-νεκρή. Μέχρι να γίνω νεκρή-νεκρή όπως όλοι μας κάποτε. Μόνο οι γονείς μου το μισούν. Το θεωρούν υπεύθυνο που δεν παντρεύομαι, που δεν δουλεύω, που δεν τους πολυμιλάω και για όλα γενικότερα.

Το λεωφορείο ήρθε στην ώρα του και στην πλατεία Ηράκλειας έφτασα πολύ νωρίτερα. Φυσάει δυνατά και τρυπάει ο αέρας το μπορντό καλτσόν μου. Αν δεν κρυφτώ κάπου θα με βρουν παγωτό. Μπήκα στο μπουγατσατζίδικο για ένα γρήγορο καφέ, μέχρι να πάω στο μάθημα. Άδειο τελείως, εκτός από ένα φαλακρό σαρανταπεντάρη που σέρφαρε στο τάμπλετ του με αφοσίωση. Πού λεφτά για μπουγάτσες ο κόσμος! Κάποτε δεν προλάβει να εξυπηρετεί. Και την μπουγάτσα στα τρόφιμα πολυτελείας την κατέταξαν. Α! Να και ένας ακόμα. Βγήκε από την τουαλέτα ρογίζοντας σαν τον παππού μου. Νέο παιδί και αναπνέει δύσκολα. Ο παππούς, έλεγε ότι λίγοι άνθρωποι αναπνέουν σωστά. Κάποιο εισπνέουν λιγότερο και κάποιοι περισσότερο αέρα, χωρίς να τον καταναλώνουν και αποτελεσματικά. Κάπως έτσι έρχεται γρηγορότερα αυτή η αρρώστια "των γηραιών".

Η μαμά μου πολύ θα χαιρόταν να μιλούσα σε κάποιον, σκέφτηκα. Αλλά δεν είμαι η μαμά μου. Δεν θέλω άλλα δεσίματα με τον τόπο. Να απεγκλωβιστώ κάποτε ονειρεύομαι. Όταν...

Έβγαλα το λάπτοπ, έπιασα το free wifi της κοινότητας (πάλι καλά) και άνοιξα τα mail μου. Τίποτα ακόμα. Χωρίς πυρομαχικά, η επίθεση αναβάλλεται. Μια ladyX όλο και κάποιος βρίσκεται να την βοηθήσει. Αρέσει παρατήρησα το ψευδώνυμο. Για μένα σημαίνει σύντροφος Χαράς, μια και λαίδη είναι η σύντροφος του βασιλιά και η Χαρά για μένα είναι τα πάντα. Το βασίλειό μου, εκτός από το όνομά μου. Πιστεύω ότι όταν ο άνθρωπος είναι χαρούμενος, δεν αρρωσταίνει, δεν γκρινιάζει και τίποτα δεν βλέπει για αδύνατο. Γι' αυτό φροντίζω να την συντηρώ, να την ανανεώνω και να την αυξάνω -την Χαρά μου-. Για τους άλλους δεν ξέρω τι σημαίνει το όνομά μου, μόνο όταν κάποιοι παίχτες ρωτούν απαντώ, δεν το κρύβω.



Επιτέλους ένα μήνυμα. Ε! Ποιος άλλος! Ο φίλος μου ο kingP. Έχει μια βδομάδα να φανεί. Πόση Χαρά μου έδωσε! Όχι για τα πολεμοφόδια. Είναι καλά, και μόνο αυτό μου αρκεί. Σα χαζή γελάω μόνη μου. Μου έφτιαξε την μέρα.

Τυχαία αρχίσαμε να επικοινωνούμε, από το πρώτο έτος μου στο παιχνίδι. Ξέρω πως μπορεί και όλα όσα μου λέει να είναι ψέματα. Δεν ρωτάω τίποτα προσωπικό, αφήνω να μου λέει όσα θέλει κι ας είναι όλα ψεύτικα. Ανακαλύψαμε - κάνοντας chat για το παιχνίδι- πως είχαμε πολλά κοινά ενδιαφέροντα. Τέλειωσε σαν εμένα Φιλοσοφική και παλεύοντας στην Αγγλία για μεταπτυχιακό, έπιασε δουλειά σε ένα ίδρυμα για παιδιά με ειδικές δεξιότητες (ειδικές ανάγκες το λέμε στην Ελλάδα). Το ψευδώνυμο kingP δείχνει -όπως μου εξήγησε απ' την δεύτερη συνομιλία μας- ότι είναι βασιλιάς του εαυτού του χάρη στο π. Ναί καλά καταλάβατε, χάρη στο π των μαθηματικών. Ο Πάνος είναι καλός και στα μαθηματικά και πάντα έβλεπε τα νούμερα σαν φιλοσοφικά σύμβολα. Τα αντιστοιχίζε με ανθρώπινες καταστάσεις. Παράλογο ακούγεται, αλλά είναι πολύ ψαγμένο τελικά. Το π λέει είναι ένας συνεχώς ανανεούμενος αριθμός, μια και τα δεκαδικά του δεν επαναλαμβάνονται και δεν τελειώνουν επ' άπειρο. Κάπως έτσι, για να είσαι ο άρχοντας του εαυτού σου (και όχι του κόσμου) αρκεί να ανανεώνεσαι επ' άπειρο σαν το π. Και με το τρίπτυχο νους, καρδιά και ψυχή σε συνεχή διαπλάτωση και ανανέωση μπορείς να κερδίσεις και την αθανασία. Προς το παρόν οι άνθρωποι διαπλάτυναν μόνο το νου και με την επιστήμη, εφηύραν χάπια για να συντηρούν μούμιες. Μούμιες καταλήγουν οι άνθρωποι, όταν αμελούν την καλλιέργεια της καρδιάς και της ψυχής και θέλουν να μείνουν απλά πολλά χρόνια ζωντανοί.

Τον θαυμάζω αληθινά για τις πολύπλευρες γνώσεις του. Ευχαριστιέμαι τις κουβέντες μας και ας πέρασαν πέντε χρόνια. Είχε ταξίδι να κάνει στην γενέτειρά του. Ήξερα ότι θα αργήσει να γράψει, λόγω έλλειψης wifi. Ωρες ώρες ζηλεύω που δεν είμαι εκεί μαζί του στην Αγγλία. Ίσως έχει οικογένεια και παιδιά. Δεν μου είπε κάτι τέτοιο αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Εξάλλου η ζήλια είναι δική μου αδυναμία. Αν ήμουν πιο θαρραλέα, θα ρωτούσα περισσότερα, θα διεκδικούσα περισσότερα. Αλλά προς το παρόν είμαι εγκλωβισμένη στο εδώ μου και με βολεύει να τον χαίρομαι από μακριά. Δεν θέλω να ρισκάρω να τον χάσω. Είναι ο πολυτιμότερος παρευούλης μου και η

Χαρά της επικοινωνίας μας είναι αμοιβαία σίγουρα. Οι βιασύνες δεν θα ωφελήσουν κανένα μας. Η ζωή ξέρει καλύτερα. Όταν θα είμαστε έτοιμοι, θα μας συναντήσει. Κανένας δάσκαλος δεν έρχεται αν δεν είναι έτοιμος ο μαθητής. Και για μένα είναι δάσκαλος σε πολλούς τομείς της ζωής. Ας χαρούμε το εφικτό μας Τώρα. Όπως σοφά έλεγε ο Νίτσε.

Ανυπομονώ να νυχτώσει να μπω στο παιχνίδι, για να μιλήσουμε. Έγραψε ότι θα μπει στο chat στις 1:00 πμ που θα έχει φτάσει στο αεροδρόμιο του Λονδίνου. Θέλει να επιτεθούμε μαζί στο "βασιλείο των γηρατειών". Μου μοιάζει πολύ συμβολικό. Το σκέφτομαι και μου σηκώνεται η τρίχα από το δέος. Λες κάποτε να το ζήσω μαζί του αληθινά;

Μέχρι τώρα μαζί κατακτήσαμε το "βασιλείο της Γης" και το "βασιλείο του πνεύματος". Το "βασιλείο της νιότης" και το "βασιλείο του νηπίου", τα κατέκτησα μόνη μου. Ειδικά για της νιότης, ήταν πολύ σύντομη η διαδρομή και με πολλούς καθρέφτες σε αγώνα λαβύρινθου. Έπρεπε να περάσω ένα λαβύρινθο, που θύμιζε μαϊάνδρο και ήταν γεμάτο καθρέφτες για να μπερδέψει. Όταν τα κατάφερνες με το λαβύρινθο, έμπαινες σε ένα δάσος με τρομερά πλάσματα. Η δύναμη χεριών και ποδιών ήταν αρκετή για να τα εξοντώσεις. Είχε και ένα χλιαρό τεστ γνώσεων στο τελείωμα.

Στο δε νηπίου, ήταν σαν να ξαναζούσα την παιδική μου ηλικία. Θυμήθηκα πολλά ξεχασμένα παραμύθια, πυροβόλησα γίγαντες με καραμελοσφεντόνα, συμπλήρωσα στίχους από παιδικά τραγούδια, έπαιξα επιτραπέζια με άγνωστους συμπαίχτες και γέλασα πολύ με ανέκδοτα που αναγκάστηκα να ξαναθυμηθώ. Διασκεδαστικότατο! Και ωφέλιμο. Η παιδική μας ηλικία όταν ξεχνιέται, έρχεται η γκρίνια. Ακούγεται σύντομο χρονικά αλλά κάθε βασιλείο έκανα ένα έτος για να το κατακτήσω. Και το συγκεκριμένο παιχνίδι δεν έχει ούτε τέλος, ούτε προθεσμίες. Όπως και η πραγματική ζωή. Όταν χάνεται η ζωτικότητα τελειώνει. Ε! Τότε θα το παρατήσω από μόνη μου το παιχνίδι.



1:12π.μ στο chat

kingP: " Έλα βρε παιδί μου, που είσαι;"

ladyX: " Σε περιμένω με αγωνία..."

kingP: " Μην αγωνιάς θα γεράσεις γρήγορα...χαχαχα"

ladyX: " Πως ήταν το ταξίδι σου;"

kingP: " Μια χαρά, δεν είχε καθόλου καθυστερήσεις το αεροπλάνο. Γι' αυτό σου γράφω απ' το ταξί. Εσύ πως είσαι;"

ladyX: " Χαρούμενη που σε βρίσκω!"

kingP: " Δυσκολεύτηκα να σου στείλω το mail. Οι γονείς μου στην Ηράκλεια δεν έχουν internet. Πήγα σε ένα μπουγατσατζίδικο στην πλατεία, για να μπω με το wifi της κοινότητας. Πάλι καλά, τα κατάφερα..."

ladyX: " Κάτσε περίμενε γιατί τρελαίνομαι! Η γενέτειρα σου είναι η Ηράκλεια Σερρών; Ή κάποια άλλη;"

kingP: " Ναι Σερρών, γιατί ρωτάς;"

ladyX: " Τι ώρα πήγες στο μπουγατσατζίδικο; Μα τί ρωτάω, την ώρα που ήρθε το μήνυμα. Έχεις φαλάκρα και είσαι κοντά στα σαράντα πέντε. Ψηλός, καλοντυμένος και με καστανά χρώματα"

kingP: " Κι εσύ είσαι γεραιδούλα... χαχαχα...Να σαν τα υποατομικά μας σωματίδια που μπορούν να βρίσκονται σε δυο μέρη ταυτόχρονα, αλλά μια άλλη φορά που θα έχω χρόνο θα στο εξηγήσω."

ladyX: " Καθόμουν απέναντί σου όταν το έστειλες. Μένω στο Καλοχώρι και έπινα ένα καφέ μέχρι το μάθημα έκθεσης που είχα μετά...Έχει ριγιάσει όλο μου το σώμα...Απίστευτο...Να μην γνωρίζομαστε; Να μην μιλήσουμε; Να μην κοιταζόμαστε; Και να είμαστε στο ένα μέτρο...μόλις πριν λίγες ώρες!"

kingP: " Καταπληκτικό! Είσαι η κούκλα με το μπορντό κόκκινο καλτσόν και το μίνι φορεματάκι; Πες μου ότι ξενέρωσες που με είδες; Φαλακρός από τα είκοσι πέντε μου. Μου κάτσε βαριά η Αγγλία. Πάλι καλά, μια φίλη μου επέστρεψε Ελλάδα με σκλήρυνση κατά πλάκας. Και ο κολλητός μου με νευρωτική ασθένεια..."

ladyX: " Γίνεσαι κομπλεξικός τώρα. Δεν το περίμενα από εσένα. Με έχεις κερδίσει με πιο ουσιαστικά προσόντα σου εδώ και χρόνια. Ποια είναι η απορία σου;"

kingP:" Καμία! Θαυμάσιο...έλυσες τον μεγαλύτερο φόβο μου. Η φαλάκρα μου είναι από τότε το κόμπλεξ μου με τις γυναίκες...Σε λατρεύω!"

ladyX:" Κι εγώ σε λατρεύω. Δεν σε αλλάζω με τίποτα. Γλυκέ μου παρεούλη!"

kingP:" Υπόσχομαι να συναντηθούμε για μπουγάτσα την επόμενη φορά που θα έρθω."

ladyX:" Υπόσχομαι να σε ξεναγήσω στην φύση του χωριού μου, την επόμενη φορά που θα έρθεις. Μα πως δίνουμε υποσχέσεις; Δεν θα ζούμε για πάντα, να τις τηρήσουμε."

kingP:" Έχεις δίκιο εμείς δεν θα ζούμε για πάντα Σελίδα 8 από 10Σελίδα 8 από 10αλλά η υπόσχεση είτε υλοποιηθεί, είτε όχι θα είναι στις μνήμες μας να μας γλυκαίνει. Τουρουτουουουουου... πάμε να κατακτήσουμε το βασίλειο των γηρατειών...κουκλίτσα μου"

ladyX:" Η λαίδη σου είναι αίτημη βασιλιά μου! Δεν έχει τίποτα να περιμένει πια!"

kingP:" Δεν φοβάσαι;"

ladyX:" Όχι καλέ! Μαζί σου δεν φοβάμαι τίποτα."

kingP:" Τα παραλές!"

ladyX:" Είσαι ο ομορφότερος καθρέφτης μου που σταματάει το χρόνο."

kingP:" Πιστεύω, οι συζητήσεις μας είναι το καλύτερο όπλο κατά των γηρατειών."

ladyX:" Ναι, κι εγώ το πιστεύω. Η εσωτερική αναζήτηση διευρύνει το πνεύμα και μετατρέπει τα γηρατεία στο μακροβιότερο, το ομορφότερο και το καλύτερο βασίλειο ζωτικότητας."

kingP:" Διεύρυνση νου, καρδιάς και ψυχής ταυτόχρονα...Έχουμε τα όπλα μας."

ladyX:" Μη βιάζεσαι, δεν τα κατανοώ και όλα. Διεύρυνση ψυχής πώς γίνεται;"

kingP:" Έχεις δοκιμάσει να γράψεις ποίηση; Έχεις δοκιμάσει να γράψεις μουσική; Κάτι παρόμοιο έστω;"

ladyX:" Παιδί είχα τετραδιάκι και έγγραφα ποίηση και την εικονογραφούσα. Πιάνεται;"

kingP:" Άρα έχεις κάνει ήδη ένα βήμα πάνω από το μέσο όρο των ψυχικών δυνατοτήτων."

ladyX:" Κοίτα, όσο γέρασες γέρασες. Το ισχυρότερο πυρομαχικό είναι ο Έρωτας. Όχι άλλη πεσμένη τρίχα, μόνο χαμόγελα. Είμαστε ερωτευμένοι βασιλιάδες της ζωτικότητας."

kingP:" Αφού κερδίσουμε το βασίλειο των γηρατειών, πιστεύεις μπορούμε να κερδίσουμε και το βασίλειο της αθανασίας;"

ladyX:" Ναι, ίσως, Ας μην βιαζόμαστε ένα ένα...Προς το παρόν ας θυμόμαστε ότι δεν πεθαίνουμε επειδή μεγαλώνουμε. Στο θάνατο μας οδηγεί η άποψή μας αυτή, ότι δηλαδή πεθαίνουμε επειδή μεγαλώνουμε."

kingP:" Της αθανασίας είναι και το τελευταίο βασίλειο. Η κατάκτησή του δεν τελειώνει ποτέ όπως ακριβώς και το παιχνίδι στρατηγικής που παίζουμε."

ladyX:" Ελπίζω οι συνθήκες να επιτρέψουν να το ζήσουμε στην αληθινή ζωή. Αν μας πάρουν μυρωδιά οι πραγματικότητές μας, ίσως σταματήσουμε απότομα."

kingP:" Η ελπίδα είναι λεπίδα. Δημιουργεί ψευδαισθήσεις ([maja](#)) που πολύ συχνά ανεβάζοντας τις προσδοκίες, μας απογοητεύει. Αν το τίμημα που πρέπει να πληρώσουμε για να θεωρούμαστε "κανονικοί" από τους άλλους, είναι τα γηρατεία, είναι πάρα πολύ ακριβό τίμημα. Ακόμα και αν χρειαστεί να μην μιλάμε, θα ξέρουμε ότι δεν θα είναι το εφικτό μας πια. Λίγο είναι οι αναμνήσεις Χαράς; Νομίζεις έχουν πολλοί αυτή την ευκαιρία; Μέχρι να ξανασυναντηθούν οι ζωές μας και κατακτήσουμε το βασίλειο της αθανασίας. Και τότε θα είμαστε εμείς τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας. Δεν θα έχουμε υποχρέωση να ζούμε μέσα από ότι δίνουμε στους άλλους."

ladyX:" Κάτσε περίμενε, πήρες φόρα...Σε έχασα...Κόλλησα στην ελπίδα. Τι μου λες; Ότι η ελπίδα είναι κακό πράγμα; Νόμιζα ότι είναι κίνητρο ζωής."

kingP:" Λέω ότι όπως η λεπίδα, έχει δυο όψεις. Ως [κίνητρο](#) ζωής λειτουργεί η μια πλευρά της που δεν τραυματίζει. Αν περάσεις όμως τα όρια των προσδοκιών και της φαντασίας, τραυματίζει άσχημα."

ladyX:" Ωραία τότε να χαρούμε την κάθε στιγμή της συνάντησής μας με τον τρόπο που μπορούμε. Ας χαρούμε το εφικτό."

kingP:" Τον διαδικτυακό μας έρωτα."

ladyX:" Τέρμα οι αναμονές."

kingP:" Κλείνω το ταξί φτάνει σπίτι. Όνειρα γλυκά!"

ladyX:" Όνειρα γλυκά!"

Σημείωση δημιουργού

Το παρόν αποτελεί εξολοκλήρου προϊόν φαντασίας. Δεν δικαιολογείται καμία ταύτιση με τους ήρωες και τις καταστάσεις που διαδραματίζονται.

***Ευχαριστώ** που με διαβάσατε. Περισσότερες δημιουργίες μου, μπορείτε να βρείτε στο SearchingTheMeaningOfLife.wordpress.com καθώς και τρόπο επικοινωνίας.*

~ ∞ ~